François Benoit Hofman
Lönkammeret.
Overs. af
H. S. Thorouf. 1803.

Lønkammeret.

Syngestykke i en Act

af

Hoffman.

Sat i Musik af Solié.

Oversat

af

A. G. Thoroup.

Kiøbenhavn, 1803.
Trykt og tilkiøbs hos Boas Brünnich,
Ulfeldsplads No. 127.

Personerne.

Dupont.
Cecile, hans Kone.
Valere, Duponts Ven.
Angelique, hans Kiereste.
Thomas, Duponts Tiener.
En Drager.

Handlingen foregaaer i Duponts Værelse, i Baggrunden af dette er der i en Fylding af Paneelværket en usynlig Dør, som fører ind til Lønkammeret, hvorom Dupont allene er bevidst.

Første Scene.

Valere allene, han kommer ud fra sit Skiul med Frygt og Forsigtighed.

Dupont kommer ikke tilbage. Han allene kan give mig Efterretninger; ingen veed mit Tilflugtssted uden han. Hvor det er græseligt at være nødt til at skiule sig.

Arie.

Ach, hvilken Skræk! O Gud! hvad Smerte!
Med Dødens lig min Qval her er;
Af Haabet knap et Glimt jeg seer,
Svagt qvæger kun dets Trøst mit Hierte,
Mit angestblændte Sielenag
Fordobles med hver Dag.
Jeg mine Kaar med Ret begræder, . . .
Mens det var Pligt opsøgt at faae
Den, jeg har tabt, den jeg tilbeder,
Jeg nødes til i Skiul at gaae.

Hvad Nød, hvad Sorg, hvad Bitterheder!
Ach! Jeg med Ret min Nød begræder . . .
Skal jeg da miste den, som jeg tilbeder?
Ach! Sielens grumme Nag
Fordobles med hver Dag.

Jeg hører Støi . . der kommer nogen . . lad os flye.

(Han gaaer ind og lukker efter sig.)

Anden Scene.

Cecile, allene.

Mig synes jeg hørte nogen . . . der er ingen. Jeg er ene. O Gud! ja, jeg er ene; min Mand kommer ikke. Hver eneste Dag forlader han mig; og naar han kommer hiem, saa er det kun for at lukke sig inde i dette Kammer; jeg kan ikke udgrunde . . hvor mon han er gaaet hen? oh! ganske vist til saadanne Folk, som Mændene aldrig nævne. Man maae tilstaae, det er et herligt Privilegium, de har, og de stakkels Koner, de har ikke engang Lov til at beklage sig.

Romance.

I Ungdoms Aar at skinsyg være,
For Elskende kan somme sig;
Mens Elskovs Ruus de Fangne nære
Er deres Kummer Glæden lig;

Men ach! naar man først til Kone tages,
Og for sildig seer
Hvad der skeer
Af Mistanke, da, hvor grumt at plages?
Naar dens Formaal ene Manden er.

Det Ægtebaand nu tungt ham bliver,
Som Fordums Tid var hans Attraae,
Han sielden kun et Kys mig giver,
Før efter det han higet saa.
Uden Undskab, der nok Koner ere,
Som om Hævn sig er,
Man dem seer.
Skinsyg og troe jeg er = = = den Ære
Vist nok alt for stor for Manden er.

Han kommer ei, hvor kan han være?
Min Kummer han ei agter paa.
Maaskee ham Pigerne besnære
Imens han Hiemme savnes maae.
Ach min Gud! den som Mistanke nager,
Og sin Mand har kier,
Mig det er,
Som en daglig Sorg betager
Fordi han saa sielden hiemme er.

Tredie Scene.

Cecile, Thomas.

Thomas.

Her er jeg igien, Frue.

Cecile.

Hvor er din Herre?

Thomas.

Det veed jeg ikke.

Cecile.

Fulgte du ikke efter ham?

Thomas.

Jo paa Gaden.

Cecile.

Hvor gik han ind?

Thomas.

I et Huus.

Cecile.

Hvad var det for et Huus?

Thomas.

Det veed jeg ikke, Frue.

Cecile.

Du lyver for mig.

Thomas.

Nei, Frue.

Cecile.

Er der Fruentimmer i det Huus?

Thomas.

Dem er der jo af overalt.

Cecile.

Din Herre er altsaa gaaet hen til et Fruentimmer?

Thomas.

Det kan gierne være.

Cecile.

Du veed det altsaa? du lyver for mig; du gior ligesom din Herre, du hielper ham til at bedrage mig.

Thomas.

Derom har jeg ikke talt.

Cecile.

Du Dosmer!

Thomas.

Kan gierne være.

Cecile.

Mr. Thomas seer mig ud til at være en svinepoliſt Krabat.

Thomas.

Oh! Fruen smigrer mig.

Cecile.

Jeg troer du har Forstand nok til at anstille dig som et Fæ.

Thomas.

Det kan nok være, der ere saa mange Fæ der give sig ud for at have Forstand.

Cecile.

Der har vi det; men lad see: hvorfor har dette Værelse været lukket i Laas i tre Dage?

Thomas.

Det veed jeg ikke, Frue.

Cecile.

Man har arbeidet herinde, de har havt noget hemmelighedsfuldt for.

Thomas.

Jeg har troet det samme som De, men naar jeg er kommet ind har jeg fundet alting paa sit Sted.

Cecile.

Har du ikke faaet noget at vide?

Thomas.

Herren siger mig ikke et Ord.

Cecile.

Mig ikke heller, det er det der ærgrer mig, han omgaaes mig som en af sine Tienestefolk.

Thomas.

Og mig som et Fruentimmer, for han viser mig ikke den mindste Fortroelighed.

Cecile.

Du Nar! Men kommer her ingen?

Thomas.

Jo, Frue; i Gaar kom der en Mandsperson hiem med Herren; men han kom ikke ud igien.

Cecile.

Han er gaaet ind, og ikke kommet ud igien?

Thomas.

Derpaa er jeg vis, for jeg stod ved Døren.

Cecile.

Hvilken Sladder! men var det ogsaa virkelig en Mandsperson?

Thomas.

Oh! det har jeg ikke kundet undersøge.

Cecile med Varme.

Det var et forklædt Fruentimmer.

Thomas.

Kan nok være.

Cecile.

Men hvor er hun bleven af?

Thomas.

Hør Frue, jeg troer, det var hverken et Mandfolk eller Fruentimmer.

Cecile.

Hvad skulde det da være?

Thomas.

I Sandhed jeg troer, at det var Fanden, for jeg begriber nu ingen Ting mere af alt, hvad her foregaaer.

Duet.

Cecile.

Sært dette synes mig.

Thomas.

Jeg herved er i Knibe.

Cecile.

Men taer du ikke Feil?

Thomas.

Jeg var jo selv tilstæde.

Cecile.

Du ham saae?

Thomas.

Jeg ham saae.

Cecile.

Det vaar?

Thomas.

Det var jo her.

Cecile.

Men hvor blev han da af?

Thomas.

Det kan jeg ei begribe.

Cecile.

Saa der kom nogen ind?

Thomas.

Som ud ei kommen er.

Cecile.

At troes det ei fortiener.

Thomas.

Det Fanden var jeg meener,
Selv Fanden gik herind, men ud ei kommet er.
Jeg har saa formode skullet,
Og det rigtig være maae,
Ingensteds han ud kan gaae
Uden giennem Noglehullet.

Cecile.

Grumt han fornærmer mig,
Min Kierlighed han sviger,
Skinsygens Røst tilsiger:
At jeg skal hævne mig.

a 2. Thomas for sig.

Det intet har paa sig,
Jeg vover Fruentimmer
Ved sligt Tilfælde immer
De vist nok hævne sig.

Cecile.

Hør, Thomas hør! kom sig mig kiere,
Fortæl mig alt, oprigtig vær,
Din Herre, har han andre kier?

Thomas.

Jeg veed det ei.

Cecile.

Det saa maae være.

hun giver ham Penge.

Fortæl mig alt.

Thomas.

Det ei angaaer.

Cecile.

Han skuffer mig.

Thomas trækkende paa Skuldrene.

Hvad skal man sige!

Cecile.

Bliv ved dog . .

Thomas for sig.

Hvad overspurgt jeg saaer
Bør jeg dermed min Herre svige.

Cecile.

Fortæl mig alt, hold intet dulgt.

Thomas i det han tager mod Pengene.

Min Siel ved Deres Sorg er naget,
Nu vel!

Cecile.

Din Herre?

Thomas.

De har antaget,
At ham en Skiønhed har behaget . . .

Cecile.

Men hvilken Skiønhed?

Thomas.

Det er mig skiult.

Cecile.

Du mig paa Pinebænken lægger.
Tael dog, hvis ei det galt skal gaae.

Thomas.

Alt hvad jeg veed ei længer strækker;
Men meer jeg snart skal vide faae:
Og jeg paa Luur vil stedse staae
Ved Nøglehuller og ved Sprækker.

Cecile.

Grumt han fornærmer mig,
Min Kierlighed han sviger;
Skinsygens Røst tilsiger:
At jeg skal hævne mig.

a 2.

Thomas.

Det intet har paa sig,
Jeg vover Fruentimmer.
Ved sligt Tilfælde immer
De viist nok hævne sig.

Thomas.

See der, Frue, der kommer den, der kan give dem bedre Underretning end jeg.

Fierde Scene.

Cecile, Dupont, Thomas.

Cecile.

Ah! kommer du da omsider hiem?

Dupont.

Ja, min Beste, og dygtig træt.

Cecile.

Det er ikke min Skyld.

Dupont.

Jeg skylder heller ikke dig derfor.

Cecile.

Det var dog vel; men kan man ikke faae at vide hvorfra du kommer?

Dupont.

Det kunde paa ingen Maade more dig.

Cecile.

Det er da saa meget sagt, som at jeg aldrig skal faae noget at vide om den Hemmelighedsfuldhed, der har herskет i nogle Dage her i Huset.

Dupont.

Du skal faae det at vide naar det er Tid.

Cecile.

Saa du har Hemmeligheder for din Kone?

Dupont.

Var det mine egne, vilde jeg betroe dig dem, men siden det er en andens, saa kan jeg ikke tiene dig.

Cecile.

Men jeg veed allerede denne Hemmelighed.

Dupont.

Saa! veed du den?

Cecile.

De elsker mig ikke mere; Hymens Kiede ligger Dem nu for tungt paa Hiertet, De elsker en anden, De følger mig uophørlig . . see deri bestaaer Hemmeligheden, min Herre, som jeg meget let har kunnet giette, trods alle Deres Ranker og Forstillelse.

Dupont.

Saa du er jaloux?

Cecile.

Ja, jeg er jaloux, siden jeg endelig maae tilstaae det.

Dupont.

Jeg havde aldrig troet at jeg var saa meget værd.

Cecile.

Ja! spot mig kun, det klæder Dem vperlig. O! min Gud! hvor Fruentimmerne ere taabelige! de burde . . . jeg tier, jeg kunde ellers sige for meget.

Dupont.

Oh! der er nok af dem der giøre det, de vilde sige.

Thomas for sig.

Godt! nu blive de heede i Hovedet.

Cecile.

De elsker mig altsaa ikke mere?

Dupont.

Min beste Kone, du burde dog vise mig lidet mere Tillid. Jeg siger dig, det vil ikke vare længe førend du skal faae alting at vide, og da skal du selv bifalde mig. For dette Øieblik maae jeg bede dig, at lade mig være her allene, siden skal jeg komme ind til dig, jeg har et par Ord at skrive, som ikke kan opsættes.

Cecile.

De vil skrive? nu da, min Herre, jeg forlader Dem . . . til Thomas. Kom du. Herren vil være ene.

Dupont.

Det er just det, jeg vilde have sagt ham.

Cecile for sig i det hun gaaer.

Hvad Ægtestanden er en deilig Ting.

hun gaaer.

Thomas for sig.

Ja, naar man har lykkelig faaet Ende paa den.

Dupont troende sig ene.

Nu maae vi først lukke Døren og sætte Fangen i Frihed. seende Thomas. Hvad giør du her?

Thomas.

Jeg ventede paa Deres Befalinger.

Dupont.

Dem kan du vente paa i et andet Værelse, og vee dig, om du nærmer dig til denne Dør.

Thomas for sig i det han gaaer ud.

Noget Mikmak er her i, det er vist nok.

Femte Scene.

Dupont allene, han lukker Døren i Laas.

Nu er vi da i Sikkerhed; jeg maae underrette Valere om den Fare han er i, og nøde ham til at være forsigtig. han aabner den skiulte Dør og kalder paa Valere. Kom, det er mig, det er Deres Ven.

Siette Scene.

Dupont, Valere.

Valere.

Ah! min Ven, hvad Tidender bringer De mig?

Dupont.

De ere ikke behagelige. Hele Byen taler om Deres Duel, og om den Ulykke, De har havt, at nedlægge Deres Medbeiler.

Valere.

Himlen er mit Vidne, at han selv har tvunget mig til at berøve ham Livet.

Dupont.

Det veed jeg; men hans Paarørende søge ivrigen efter Dem, og de vil forfølge Dem med Hidsighed. De maae altsaa blive her og oppebie mindre farlige Omstændigheder for at give Dem tilkiende. Det Tilflugtssted, jeg har indrettet Dem, den usynlige Dør, som fører dertil, og Maaden at oplukke den paa, som er mig allene bekiendt, sætter Dem i Sikkerhed for alle Undersøgelser. Men De selv maae bruge den allerstørste Forsigtighed. De maae følgelig være taus som Døden og aldrig vove Dem ind i dette Værelse uden naar jeg selv kalder paa Dem.

Valere.

Ah! min beste Ven, hvormeget skylder jeg Dem ikke?

Dupont.

De skylder mig at giøre alt til Deres egen Betryggelse.

Valere.

Ædelmodige Ven! Deres Frue er vel ikke underrettet om den Omhue De har for at frelse mig?

Dupont.

Nei Valere, saa vigtig en Hemmelighed bør man aldrig betroe noget Fruentimmer, og jeg har ingen Grund til at troe, at jeg skulle giøre en Undtagelse for min Kones Skyld.

Valere.

Og Angelique, min elskede Angelique, har De ingen Efterretninger om hende?

Dupont.

Der har De et Brev, som kan gibe Dem Oplysning i den Henseende: det er fra Deres Ven Dorval; dets Indhold vil være Dem kummerfuld, men vil forpligte Dem til at bruge Klogskab. Læs det. Jeg gaaer imidlertid ind til Cecile; bliv kun herinde, jeg skal være ene naar jeg kommer tilbage. Jeg vil søge at formilde min Kones Vrede, om det endnu er mig muelige.

han gaaer og lukker Døren i Laas efter sig.

Syvende Scene.

Valere allene.

Tidender fra Angelique! og sørgelige Tidender! jeg skiælver ved at aabne dette Brev. han læser. "Min Ven, skulde jeg endog bringe "Dem til Fortvivlelse, saa maae jeg dog sige "Dem den rene Sandhed. To Dage efter De"res Tvekamp er Angelique flygtet her fra Byen, "uden at man har kundet opdage, hvad Vei hun "har taget. En Mandsperson, som man regner "for Deres Medbeiler, er forsvunden paa samme "Tid. Jeg kunde sige mere herom, men jeg vil "lade det beroe ved at anmærke, at alle Fruen-

"timmer ikke fortiene at man slaaes for dem og
'opofrer et Menneskes Blod til deres Hævn."

Dorval.

Romance.

Du forsvandt, Haabets flygtige Straale!
Ach! den Falske bedraget mig har.
For at lindre den Qval, jeg maae taale,
Lad os glemme, jeg lykkelig var.

Nei, dog nei! jeg vil bære min Lænke,
Ingen Magt sønderbryde den kan.
Piint af Sorg jeg tilbage vil tænke
Med et Smiil til min heldige Stand.

Kom, o Haab! med din tryllende Straale,
Kom igien, at opflamme min Siel!
Jeg al Kierligheds Kummer vil taale . . .
Gandske savner en Elsker ei Held.

Du en ømhedsfuld Ven vil forlade,
Af ham intet at frygte du har:
Det ham pinefuldt var dig at hade,
Dig at glemme endogrummere var.

Ottende Scene.

Valere, Dupont.

Dupont.

Ekiul Dem, Valere, min Kone kommer strax herind; hun har nogen Mistanke, men hendes Jalousie sætter hende paa et falsk Spoer.

Valere.

Ah! min Ven . . . .

Dupont.

Gaae ind og vær forsigtig. Valere gaaer ind. Eciles Jalousie tiener vor Ven ypperlig. De Griller hun har sat sig i Hovedet, hindre hende fra at domme ret, og der skal dog meget til at bedrage et Fruentimmer naar det kommer an paa List og Ranker.

Niende Scene.

Dupont, Cecile.

Cecile.

Du var ikke allene her.

Dupont.

Du seer jo nok, at du tager Feil.

Cecile.

Du talede med nogen.

Dupont.

Du har altsaa luret?

Cecile.

Om jeg nu sagde, ja!

Dupont.

Saa vil jeg svare dig, at du deri har Uret paa to Maader, for det første, i at luure, for det andet i at troe, jeg talede med nogen.

Cecile.

Jeg er vis paa, at du talede.

Dupont.

At ville forhindre mig fra at tale med andre, det kunde lade sig forklare, men at forbyde mig at tale med mig selv, det er noget vel særkt.

Cecile.

Kan der vel være noget trædskere Menneske til!

Dupont.

Begynder du nu igien?

Cecile.

Ja, jeg vil begynde igien, jeg vil passe dig op, jeg vil pine dig; kan jeg ingen Deel faae i dine Fornøielser og din Lykke, saa skal du i det mindste dele mine Bekymringer og min Kiedsomhed med mig.

Dupont.

Thomas!

Tiende Scene.

De Forrige, Thomas.

Thomas.

Herre!

Dupont.

Min Hat.

Cecile.

Skal De nu gaae ud igien? det er godt, det er meget godt. De har virkelig været alt for længe hos mig. Gaae kun, min Herre, man venter paa Dem; i et andet Huus kan jeg da ikke luure ved Dørene.

Dupont.

Thomas, giv mig min Stok.

Cecile.

Er der ingen Ting hvori jeg kan være Dem til Nytte?

Dupont.

Du skal stedse være mig baade til Nytte og Fornøielse. Farvel!

Cecile.

O Gud!.... lad saa være; Thomas, følg sin Herre.

Dupont.

Det er netop det, jeg ikke vil have. Jeg befaler dig at vente paa mig her.

Thomas for sig.

Saa faaer jeg da ikke noget at vide denne Gang.

Dupont.

Farvel! min Beste. han vil kysse hende, hun støder ham fra sig, og han gaaer ud, hilsende med Alvorlighed.

Elleve Scene.

Cecile, Thomas.

Duet.

Cecile.

Nei intet ligne kan min Vrede,
Jeg længer ei den dæmpe kan.
Man af min Qual sig giør en Glæde.
For grumt det er troelose Mand! . . .
Fordømte Baand, som Hymen binder!
Om Trællens Kaar de stedse minder;
At bryde dem er jeg i Stand.

Thomas med Høitidelighed.

Ja, Deres Adfærd klog jeg finder.

Cecile.

Vort Ægteskab for stedse bryde . . . .
Men hvis jeg kun en Maade saae,
Min Mistroe i hans Siel at gyde,
Saa Straf ved den han kunde faae.

Maaskee jeg da den Fryd kan nyde
Mit Maal, hans Ømhed, at opnaae.
Mig mere denne Plan behager:
Hvis han endnu mig haver kier,
Igien jeg ham tilbage drager,
Og kierlig, som som fordum seer.

Thomas som forhen.

For klog den Adfærd jeg antager.

Cecile.

Men hvis endda paa Svig han spinder,
Om han mig end fornærme kan,
Det er for grumt, troeløse Mand!
Fordømte Baand, som Hymen binder!
Om Trællens Kaar de stedse minder,
At bryde dem jeg er i Stand.

hun gaaer.

Tolvte Scene.

Thomas allene.

Imidlertid har hun dog valgt den lemfældigste Høvn. Naar Fruentimmerne faaer betænkt dem lidet, saa ender de altid med at tage den Beslutning, hvorved de mindst kan tabe, og vinde mest. Mek siden jeg nu er ene, saa lad os tænke lidet paa os selv. Primo mihi, sagde Skolemesteren i vor Bye; det er ogsaa det eneste jeg ikke har glemt af mit Latin. Fruen betaler

mig for at sige hende alle min Herres Hemmeligh der, jeg opdager hende ikke hvad jeg veed, men derimod sætter jeg selv noget sammen, som jeg ikke veed, saa at det ene beder paa det andet. Herren betaler mig for at holde hans Foretagender skiulte; men jeg siger og forsøger alt hvad der kan være mig til Nytte, derimod fortier jeg hvad der ikke tiener mig til noget, saa dette ogsaa kommer ud paa et, dette kalder jeg fundne Penge. Men hvad er det, jeg seer der nede? det er et Fruentimmer, et Fruentimmer, som jeg ikke kiender. Oh! om det skulde være min Herres Dulcinea? Jomfrue, vil De ikke uleilige Dem herind. afsides. Det seer ud efter Eventyr.

Trettende Scene.

Thomas, Angelique.

Angelique.

Er Hr. Dupont hiemme?

Thomas.

Nei, Jomfrue; men her seer De Deres og hans Tiener.

Angelique.

Det gior mig ret ondt at jeg ikke kan faae ham i Tale.

Thomas.

Jeg troer at det vil giøre min Herre mere ondt end Dem.

Angelique.

Det er angaaende en Sag af den yderste Vigtighed.

Thomas.

Men om De talede med Fruen, kunde det ikke være Dem det samme?

Angelique.

O, nei, det er med Herren jeg skal tale.

Thomas.

Det er med Herren, og ikke med Fruen; ah! jeg forstaaer Dem.

Angelique.

Kommer han snart hiem?

Thomas.

Det veed jeg ikke, Jomfrue; men dersom De vilde vente paa ham, saa kunde Fruen komme at holde Dem med Selskab saa længe.

Angelique.

Nei, jeg takker Dem.

Thomas.

Ah! jeg forstaaer det.

Angelique.

Paa hvad Tid kan man treffe Herren?

Thomas.

Det kan Fruen bedre sige Dem end jeg.

Angelique.

Ah! det nytter ikke. Jeg har ikke den Ære at kiende Fruen.

Thomas.

Jeg forstaaer Dem, men dersom De vilde sige Deres Navn og Bopæl, saa kunde Herren aflægge Dem sit Besøg.

Angelique.

Jeg vil ikke giøre ham den Ulejlighed.

Thomas.

Kalder De det en Ulejlighed? men Deres Navn? . .

Angelique.

Det giør intet til Sagen, jeg . . .

Thomas.

Jeg forstaaer Dem; Herren kan nok vide, hvem De er, uden at jeg siger ham Deres Navn.

Angelique.

Men jeg tager dog vel ikke Feil, er jeg ikke hos Hr. Duponts?

Thomas.

Nei deri tager De ikke Feil, men tillad at jeg melder Fruen . . .

Angelique.

Nei, nei, det er ikke Umagen værd . . .

Thomas.

Ah! det er sandt, De har allerede sagt mig det.

Angelique.

Siden jeg ikke kan faae Herren i Tale, saa gior mig den Tieneste at levere ham denne Pakke, forsom det ikke.

Thomas.

Det er som han alt havde den; det er til Herren.

Angelique.

Jh ja! Udskriften er jo til ham.

Thomas.

Er der intet videre til Deres Tieneste?

Angelique.

Nei Tak, lev vel, min Kiere!

Thomas.

Deres Tiener, Jomfrue; tag Dem i Agt, det begynder at blive mørkt.

han følger hende.

Valere kommer ud fra sit Skiul, og gaaer frygtsom frem.

Fiortende Scene.

Valere allene.

Er det en Feiltagelse? er det en Forblindelse? hvilken Stemme, skulde det være muligt?

lad see ... hun er borte. Kan jeg troe det; Angelique her i dette Huus! ah! det er hende; jeg har hørt hendes Røst, mit Hierte har gienkiendt den; men er hun mig utroe; hvorledes skal man indsee dette? hvad skal man giøre? O Himmel! der kommer nogen ... jeg har ikke Tid ... man vil faae mig at see ... det er ude med mig. han skiuler sig bag et Gardin som hænger for Vinduet.

Femtende Scene.

Thomas skoggerleende og holdende et tændt Lys.

Ha, ha, ha, ha! Det er til Herren, det er ikke til Fruen. Deres Bopæl? det er unødvendigt. Deres Navn? giør intet til Sagen. Og jeg som bestandig sagde, jeg forstaaer Dem; og hun som ikke forstod mig. Ha, ha, ha! de tage mig for en Tosse, et Fæe; men jeg bliver aldrig vred derover, jeg finder min Regning derved. han sætter Lyset paa Bordet.

Vise.

Fordum det et Ordsprog var:
Tossen beste Lykke har.
Tossen nyder som en anden,
Held ei gives af Forstanden;
Jeg den Tosse meest anseer,
Som ei virkelig det er.

Den, som gaaer den rette Vei,
Hvad han er opdager ei.
Fruentimrets Kunst og Styrke
Er, en Enfolds Aand at dyrke:
Tit Enfoldige man seer,
Som det heel Modsatte er.

Til Beviis paa hvad er sagt,
Et Exempel blier frembragt.
Manden iiler hen at fæste
Sig en Møe, han faaer sin Beste,
Og i Brudesengen seer,
Jomfruen . . . . her Enden er.

Nu maae man undersøge hvad man skal giøre med denne Pakke. han sætter sig ved Bordet. Fruen har befalet mig at bemægtige mig alt hvad der kommer til Herren. Altsaa tager jeg for mig. Desuden siden jeg er halv om halv i Rænkerne, saa kan jeg ogsaa være det i Læsningen. Jeg kan altsaa uden Betænkning brække denne Pakke, det er en Umage, jeg sparer Fruen.

han bryder Seglet paa Pakken.

Valere.

Den Kieltring!

Thomas.

He! jeg troede der var nogen som kaldede paa mig. Det var intet. Lad os altsaa læse Brevet. Ha! ha! et Portrait! det er Damens,

som vilde tale med Herren. han lægger Portraitet paa Bordet. Lad os læse. "Efter den Ulykke "som er hendet dem . . . den Ulykke! "at slaaes "med Deres Medbeiler . . . det var Fanden! "har jeg flygtet fra mine Forældre. Ha! ha! hun seer dog meget ærbar ud for en der løber paa Eventyr.

Valere.

Slyngel!

Valere, som har nærmet sig bag ved ham, tager Portraitet med den ene Haand, Brevet med den anden, puster Lyset ud, kaster Thomas omkuld og flygter ind i sit Skiul.

Thomas liggende paa Gulvet.

Hey! hey! hey! Hielp! Hielp! jeg er død. hey! hey! . . . Gevalt! Hvem Tændog er, hav Medlidenhed med mig: jeg har Æret, det angrer mig i mit inderste Hierte.

Sextende Scene.

Thomas, Cecile med et tændt Lys.

Cecile.

Nu da, hvad fattes dig? at du skriger saa stærkt.

Thomas.

Ah! Frue . . det er ude med mig.

Cecile.

Hvad er der hendet? hvad skal den Støi sige?

Thomas reisende sig.

Vie et Øieblik, at jeg kan komme mig af min Forskrækkelse.

Cecile.

Men hvorfor da denne Forskrækkelse?

Thomas.

Ah! hvorfor! dersom De havde seet saa meget som jeg ... laan mig det Lys en Smule.

Cecile.

Hvad vil du giøre med det?

Thomas.

Giv mig det, jeg beder Dem. han gaaer rundt om i Kammeret, seende sig allevegne for med Skielven. Nu da! det er da ogsaa gaaet igiennem Nøglehull!

Cecile.

Hvad? Hvem?

Thomas.

Ja! Hvad? Hvem? det er godt at sige, hvem? De maae da vide at her kom en ung Dame eller Jomfrue, ligemeget!

Cecile.

Et Fruentimmer?

Thomas.

Hun spurgte efter Herren.

Cecile.

Saa skulde du have kaldet paa mig.

Thomas.

Det vilde hun ikke have. Hun sagde mig mange Ting, men altsammen til Herren. Endelig sluttede hun med at levere mig et Brev og et Portrait til Herren.

Cecile.

Hvor er da dette Brev? og dette Portrait? lad see.

Thomas.

Oh! ja! lad see; sog De det op.

Cecile.

Hvor er det da blevet af?

Thomas.

Men hør dog Enden paa min Historie.

Cecile.

Du faaer mig til at dse af Utaalmodighed.

Thomas.

Giv Dem tilfreds! jeg holdt da paa dette Brev og Portrait . . . det var ret smukt det samme Portrait . . .

Cecile.

Bliv ved, din Kielkring, bliv ved.

Thomas.

Jeg undersogte da Brevet uden at aabne det. afsides. Nu vover jeg intet meere ved at lyve.

Cecile.

Naa! faaer du Ende paa det?

Thomas.

Nu da! med et kommer han, han tog Brevet, han tog Portraitet, han blæste Lyset ud, og smed mig overende paa Gulvet, han havde et halvhundrede Arme.

Cecile.

Hvem? Hvem?

Thomas.

Jh! hvem vilde De vel at det skulle have været, andre end Fanden?

Cecile.

Troer du, at jeg er lettroende nok til at staae Lid til saadan Slibberslabber?

Thomas afsides.

Hun troer intet deraf!

Cecile.

Mr. Thomas, han er ret en stor Skurk.

Thomas.

Oh fy!

Cecile.

Du er en Slyngel; istedet for at tiene mig, giør du alt hvad du kan for at opvække min Jalousie, og du opfinder urimelige Fabler i det Haab at jeg skulde lade mig narre og betale din

Troløshed . . . . men stoel ikke derpaa, det skal staae dig Feil.

Thomas.

See, der har vi noget nyt! jeg svær Dem til . . .

Cecile.

Sværg ikke, du lyver.

Thomas.

Hvorledes, Frue, jeg . . .

Cecile.

Tie; afsides. det er forlænge at opholde sig ved saadanne Urimeligheder. Lad os heller forsøge vores Prøve. Her har jeg ladet skrive et Brev, det maae jeg lade falde min Mand i Hænderne, han vil læse det, og dersom da Skinsyge ikke sønderriver hans Hierte, saa maae han være den meest ufølelsomme af alle Mandspersoner. Lad os kaste det her under Bordet.

(hun kaster Brevet.)

Thomas.

Fruen tabte noget.

Cecile.

Jeg veed det nok, det skal blive liggende der.

Thomas.

Jeg forstaaer Dem.

Cecile.

Jeg forbyder dig at røre det, imidlertid vil jeg dog have, at du skal vide, jeg har lagt det der

med Villie; men ulykkalig er du ikald du taler derom forend jeg befaler dig at sige det.

hun gaar.

Syttende Scene.

Thomas allene.

Oh! det var en herlig List! hun vil faae Herrens Galde til at løbe over . . . stakkels Kone! det er en spildt Umage! det vil ikke lykkes hende. Godt! see der kommer han ret tilpas. Jeg vil ikke sige ham, hvad der er hendet mig, han troer det saa ikke.

Attende Scene.

Dupont, Thomas.

Dupont.

Lad mig være ene. Thomas gaaer, Dupont lukker Døren efter ham, og aabner den til Valere og kalder. Kom, Valere, kom.

Nittende Scene.

Dupont, Valere.

Dupont.

Jeg bringer Dem gode Tidender.

Valere.

Og jeg har nogle ypperlige at fortælle Dem.

Dupont.

Godt, hvorledes det?

Valere.

Angelique har været her.

Dupont.

Hvorledes kan de vide det?

Valere.

See her et Brev fra hende, og hendes Portrait.

Dupont.

Hvor har De faaet det fra?

Valere.

Det vilde være for langt at fortælle. Lad det være Dem nok at vide, at jeg har snappet begge Dele fra Deres Tiener, som jeg har sat i saadan en Skræk —

Dupont.

Det er en Uforsigtighed, Valere.

Valere.

Det faldt ud for mig ret efter Ønske.

Dupont.

Til Sagen, Deres Medbeiler er ikke død.

Valere.

Ah! De giør mig den største Fornøielse.

Dupont.

Man haaber endog at han kommer sig. De maae ogsaa vide at Deres Paarørende har en Sammenkomst med hans, og jeg troer at Sagen snart skal komme til Forlig.

Valere.

Hvor megen Lykke paa en Gang.

Dupont.

Gaae tilbage til Deres Tilflugtssted, og vær meer forsigtig for Fremtiden. Jeg gaaer til Familie Samlingen, og haaber snart at berette Dem det lykkeligste Udfald.

Valere.

Ah! min Ven, begriber De ald min Lykke?

Dupont.

Jeg begriber den ved den Lyst jeg har til at bidrage dertil: men gaae ind, det er Tid.

Valere.

Farvel! Farvel! han gaaer ind.

Tyvende Scene.

Dupont allene.

Det er meget lykkeligt for ham at min Kone er jaloux, og at Thomas er en Kujon, dette er to Slags Folk som neppe bruge Fornuften og giette fielden rigtig. Men hvad seer jeg? et Brev? skulde jeg have revet det op. Nei det er

til min Kone. For Fanden! hvor det lugter af Muscus. Thomas!

En og tyvende Scene.

Dupont, Thomas.

Thomas.

Herre!

Dupont.

Kald paa min Kone.

Thomas.

See der kommer hun, Herre.

To og tyvende Scene.

De Forrige, Cecile.

Dupont.

Min beste Veninde; der er et Brev som jeg nylig fandt under dette Bord; det er til dig.

Cecile med forstilt Forlegenhed.

Et Brev! ah! det er . . .

Dupont.

Ja, det er et Brev, og et meget stærk lugtende.

Cecile.

Har du ikke læst det?

Dupont.

Udskriften er ikke til mig.

Cecile.

Du er altsaa ikke nysgierrig.

Dupont.

Aldeles ikke; indeholder det ikke uden almindelige Ting, saa nytter det mig ikke at vide dem; indeholder det noget ubehageligt saa har jeg bedre af at være uvidende derom.

Cecile, lidet vranten.

Saa du da aldrig kan blive jaloux?

Dupont.

Aldrig. Hør kiere Kone, alle disse Kierligheds smaae Narrestræger passe sig ikke for gamle Ægtefolk, som vi ere.

Cecile.

Gamle Ægtefolk! skulde man ikke troe, at vi var Philemon og Baucis? og fra hvad Tid af er disse Kierligheds Narrestræger os forbudne, efter din Mening?

Dupont.

Naturen tilsiger os det. Hør engang, hvad en elskværdig Philosoph svarede nogle coquette og paatrængende Fruentimmer. Det har aldeles ingen Hensyn paa dig, men det er en almindelig Regel, der indeholder en Moral, som ei er at foragte.

Romance.

Hør, Skionne, hvis I prøve vil,
Om I endnu kan Ømhed dyrke;

En Morgen gaaer ad Skoven til,
Taer Plads udi dens Skyggers Mørke,
Den tause Skov, det klare Væld,
De Bække, som med Raslen flyde,
Opflammes derved eders Siel,
Da bør I Tak Naturen yde.

Dersom hiint Skovens stille Skiød,
Som ei Nysgne kan opdage,
Ei eders Hierter tale bød,
Da tragter aldrig at behage.
Kan Sommerdagens Aftenstund
Med Sødhed ei dit Hierte røre,
Lad aldrig meer mig af din Mund
Faae Ordet, Kierlighed at høre.

Cecile holdende Dupont tilbage, som vil gaae.

Hør Mænd, hvis I forsøge vil
Hvorvidt vor Taalmod sig kan strække,
Det kunde vel saa bære til,
At I fik Løn for I var frække.
I mere Ynk end Harm er værd'
Ved eder mod os at forbryde,
Og for at knap I værd' os er,
Jeg vil min Tak Naturen yde.

de gaae.

Tre og tyvende Scene.

Thomas allene.

Fruen er vist ingen Elsker af Moralen. Men jeg er saa ene i dette Værelse; om Riisen kom igien og sik mig fat paa nye, jeg er gandske forstyrret derover endnu. Lad nu nogen komme at sige, at Giengangere gaaer ikke igien. Dette er vist nok, at denne er nem paa Næverne som en Taskenspiller. Hm! hvad er det? . . ha! ha! det er en Vadsæk de bringer hertil; kom ind, kom ind i dette Værelse. Hvorfra kommer denne Vadsæk?

Drageren.

Fra en Dame som nylig gik herfra, og som har skrevet til hans Herre.

Thomas.

Fra en Dame? oh! jeg forstaaer det . . . læg den ned, læg den kun ned. Hvad skal han have?

Drageren.

Alting er betalt. han gaaer.

Thomas.

Naar saa er, saa lykke paa Reisen. En Vadsæk fra den Dame, som har skrevet til Herren! mon hun vil flytte ind til os? see der har vi noget nyt. Denne Gang tænker jeg dog, Fruen skal ikke sige, at jeg fortæller hende Eventyr. Lad os løbe at hente hende, og om det giøres nødig, kan vi jo giøre, som de gior i Porten,

eftersee Tingene. Jeg vidste nok, at Sandheden skulde blive opdaget. han gaaer.

Fire og tyvende Scene.

Valere allene.

Hvad har jeg hørt. Det er Angeliques Tøi; den Slyngel talte om at skiere Vadsækken op; jeg maae unddrage den fra deres Ondskab.
han trækker Vadsækken med sig, gaaer ind og lukker.

Fem og tyvende Scene.

Thomas, Cecile.

Thomas.

Ja Frue, en Vadsæk. Denne Gang skal De ikke sige, at . . . han søger efter den. Ah!

Cecile.

Nu da, hvor er da den Vadsæk?

Thomas.

Uf!

Cecile.

Vil du sige frem?

Thomas.

Nei, jeg tier.

Cecile.

Denne Vadsæk!

Thomas.

Jh nu da! denne Vadsæk! jeg seer nok at den er her ikke meere, kan jeg giøre noget derved, at Fanden tager sig af alting her i Huset?

Cecile.

Vil du nu begynde igien!

Thomas.

Nei, Frue, jeg vil ikke sige Dem meere, end at Vadsækken er gaaet den samme Vei som Brevet og Portraitet.

Cecile.

Oh! du vænner dig til at fornøie dig paa min Bekostning! men veed han vel, Mr. Thomas, at i hvor liden Magt jeg end har her i Huset saa er jeg dog endnu i Stand til at faae ham jaget herfra.

Thomas.

Det kan være ligesom Fruen behager, jeg finder heller ingen synderlig Fornøielse i at være imellem Hexer og Troldmænd.

Cecile.

Af en Fiante at være, spiller du din Rolle ret godt.

Thomas grædende og hulkende.

Jeg spiller ingen Ting, Frue, sig og giør, hvad De vil, alt hvad Dem behager; tag en Stok, bank mig, dræb mig, jeg skal aldrig sige at De tager for haardt; men imidlertid er det dog sandt, at jeg har lagt en Vadsæk der, og at

Fanden har taget den, og at De ikke vil troe mig forend han tager Dem selv med.

Cecile afsides.

Jeg veed ikke hvad jeg skal tænke ... der er nogen som banker der nede, see hvem det er. Thomas gaaer. Hvor trædsk han end er, anseer jeg ham dog ikke i Stand til at drive sine Skielmskykker saavidt. Men hvorledes skal man forestille sig ...

Sex og tyvende Scene.

Cecile, Thomas, Angelique.

Thomas.

O! Gud være lovet; nu bliver alting opdaget. See der er Damen som vilde tale med Herren.

Angelique.

Tør jeg spørge Frøen, om Hr. Dupont er kommet hiem.

Cecile med en bidende Spodskhed.

Hvad kunde det vel være, som Jomfruen vilde Hr. Dupont?

Angelique.

Jeg kom for at faae Svar paa et Brev som jeg har leveret Deres Tiener.

Thomas.

Og en ...

Cecile.

Et Brev? til min Mand? kunde man ikke faae at vide.

Angelique.

O jo! Frue; det indeholdt et ulykkeligt Fruentimmers Uroelighed og Bekymringer, til hvem Hr. Duvont kan give Underretning om noget som er hende yderligst angelegent.

Cecile.

Dette synes mig meget tydeligt. Men er det ikke ogsaa Dem som har fendt en Vadsat?

Angelique.

Jo, Frue.

Thomas.

Og begge Dele.

Cecile.

Men, Jomfrue, det forekommer mig meget besynderligt, at en Person, jeg ikke har den Ære at kiende benytter sig af mit Huus uden at værdige mig en Underretning derom i Forveien.

Angelique.

Jeg foler at min Fremgangsmaade kan forekomme Dem mistænkelig, endskiønt den ikke er forbunden med nogen Ting som burde kunde forurolige Dem. Hr. Duvont er den eneste som veed en Hemmelighed, hvorpaa min heele Lyksalighed beroer, og som jeg selv er nødsendt om. Da jeg er nødt til at flygte fra mine Forældre for at undgaae Forfølgelse, saa har jeg taget

min Tilstand til Hr. Dupont, den eneste som kan give mig Oplysning om min Skiæbne.

Cecile.

Alt dette er jo ret meget usyndigt. Men hvorledes er De kommet til at kiende Hr. Dupont?

Angelique.

Jeg kiender meget lidet til ham, Frue; men han er en fortrolig Ven af en Person, som er mig kierere end Livet, og om ham kan Hr. Dupont allene skaffe mig Efterretning. I Henseende til denne Vadsæk, da har jeg troet, at siden jeg er forfulgt og nødt til at holde mig skiult at den var bedst i Sikkerhed hos en Beskytter.

Thomas.

Oh, ja! den er godt i Sikkerhed.

Cecile.

I Sandhed, Jomfrue, dersom jeg aldrig forhen havde læst Romaner, vilde denne behage mig overmaade meget.

Angelique.

Hvorledes! Frue, De vil giøre mig den Fornærmelse . . .

Cecile.

Aldeles ikke, Jomfrue; jeg seer tydelig at Hr. Dupont er Deres Beskytter, og jeg lyksønsker ham meget i Henseende til Valget af hans Beskyttede.

Angelique.

Min Frue, jeg seer intet tilbage for mig uden at forlade et Huus, hvor jeg opvækker en saa ydmygende Mistanke.

Cecile.

Jomfrue, jeg tillader paa ingen Maade at De udsætter Dem for Fare paa Gaden. De er forfulgt, og nødt til at skiule Dem, De kan paa intet Sted holdes bedre skiult end hos Hr. Dupont.

Angelique.

Nei, Frue, jeg vil gaae . . . Gud! hvilken Skam! . . .

Cecile.

De maae have den Godhed at opholde Dem her til Deres Beskytter kommer hiem.

Angelique.

For Guds Skyld, lad mig gaae.

Cecile holdende hende tilbage.

Det nytter ikke, Jomfrue! De skal oppebie min kiere Ægtefælle. Thomas, lad os gaae.

Angelique.

Gud! hvor jeg er ulykkelig.

Cecile holdende i Døren.

Giv Dem tilfreds, bedrøvede Skiønne! jeg skal snart bringe Dem en Trøster.

hun gaaer og indelukker Angelique.

Syv og tyvende Scene.

Angelique, siden Valere.

Final.

Hvad blier jeg til? Gud! Sorg mig krænker!
Ach vee! mit Haab jeg skuffet seer!
Man mig forhaaner, mig mistænker,
Min Smertes Nag man spodsk beleer.
Mens ængstelig en Ven jeg søger,
Som vil, som kan beskytte mig,
Hans Kone grum min Kummer øger,
Og ved min Nød froe glæder sig.
Du! som mit Hierte kun kan røre,
Du, som din Brud har kaldet mig,
Valere!

Valere inden for.
Angeliqne! er det dig!

Angelique.
Gud! hvilken Røst faaer jeg at høre!

Valere visende sig.
I mig du her
Din Brudgom seer.

Angelique
Hvad seer jeg, Gud!

Valere læggende hende Haanden paa Munden.
Du tauss maae være.

Angelique sagtere.
O elskte Ven!

Valere.
Forsigtig Kiere.

Angelique.
Hør engang.

Valere.
Alt mig kundbart'er.
Hvis jeg blier hørt, fortabt jeg er.
De gaae frem paa Skuepladsen og synge meget sagte.

Begge.
O du Stund! saa rig paa Glæde,
Skiæbnens Smil vi seer igien,
Vi skal ikke længer græde * * *

Valere.
Men, tys! lad dem os her ei finde
Det for os farligt være kan.
Han følger Angelique ind og lukker efter sig.

Otte og tyvende og sidste Scene.

Cecile, Dupont, Thomas, siden Valere og Angelique.

Cecile.
Kom ind, saa kom, troløse Mand,
Jeg har din Elskerinde,
Der er hun hun søger overalt. Gud!

Dupont.

Hvad siger du?

Cecile afsides.

O! Hvilket Under! det er alt for meget,
Jeg tænker kun derpaa med Grue.

tillige.

Thomas afsides, pegende til Nøglehullet.
Hun har sig her igiennem sneget,
Med samt sin Vadsæk og Portrait.

Dupont.

Hun er i Skiul for dem bortveget,
Det jeg af alting gietter let.

Cecile.

Hvordan skal jeg forklare det?

tillige.

Dupont.
At hun er her jeg gietter let.

Thomas som forhen.
Hun har sig her igiennem sneget
Med samt sin Vadsæk og Portrait.

Dupont til Cecile.

Nu vel, du taus jo er.

Cecile.

Ja, jeg min Feil indseer.

Dupont til Cecile.
bankende paa Indgangen til Lønkammeret.
Stil dig tilfreds, du skal oplyses.
Alt efter Ønske falder ud.

Valere lader sig see med Angelique ved Haanden.

Cecile, Thomas.
Hvad seer jeg? Gud!

Dupont.
Det er hans Brud.

Cecile, Thomas.
Hvad? hans Brud!

Dupont.
Det er hans Brud, jeg skiult ham har
For ham en Tieneste at giøre.
See nu, hvor det ubilligt var
At du Skinsygens Røst har villet høre.

Valere, Angelique til Dupont.
Ach, beste Ven!

Alle.
Gud, hvilket Held!

Dupont til Valere.
De Ting som Aarsag gav til Strid jeg fik bilagde,
Medbeileren tilgivet har;

Herr Dorimon Valer sin Datters Haand til sagde,

til Cecile.

Og jeg foreene skal det lykkelige Par.

Alle.

O du Stund rig paa Glæder
Skiæbnens Smil igien vi see.

Angelique, Valere.

O! hvor det efter Elskovs Bitterheder
Er sødt at samles med sin Elskede!

Cecile.

O! hvor det efter Mistroes Bitterheder
Er sødt igien at see sig rolige!

Thomas.

O! hvor det efter mange Bitterheder
Er sødt igien at see sig rolige!

Dupont.

O! hvor det efter nogle Bitterheder
Er sødt forligt at see
Sig med sin Elskede!

Slutnings Chor.

Glædens Fylde os indtager,
Ingen Sorg for os er til:
Ja, som ømme Ægtemager
Elskovs Ruus vi nære vil.

Ende.